

18 december 1967

Zij is de nacht die alle dingen heelt
het altaar van mijn kuise aarzelingen
het elfenbankjeshol, de waterval.

Zij is het bloeien van de lente in het dal
de tempel van de dood en laatste dingen:
zij is de vrouw die ons een weg beveelt.

Zij is mijn hoge waker, mijn slavin
het antwoord en het onbevredigd vragen
geketende en droomdier in een boom.
Zij is de stormwolk, de verstarde stroom
de metgezel die onze last zal dragen
de vogel boven zee, de levenszin.

Er zijn geen woorden die haar nader brengen
Zij is mijn lief, ik mag geen tranen plengen
de tijd dringt om de hare op te kussen.

Von Paul
van
Andreas Bummier
